

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН
И МАКС ДИЛАЛО

ТОТВАЪЪТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
ИРИНА ДЕНЕВА – СЛАВ

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Chef*
Copyright © 2019 by JBP Business, LLC
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Graal Literary Agency.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Габриела Кожухарова
Коректор Таня Симеонова
Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2019
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2331-8

На Сузи и Джак, главните готвачи вкъщи

ГЛАВА 1

– Два черпака, три клатушковци и една ръска!

Марлийн стои на няколко метра от мен и крещи следващата поръчка заради проклетия шум. Например пронизителното дрънчене на тигана с размерите на автомобилна гума, в който задушavam купчина прясно накълцан лук, целина и камби. И цвърченето и припукването на фритюрника ни, по-силни от градушка по ламаринен покрив. И ревът на вентилатора, който се мъчи да прогони целия дим.

И това е само във вътрешността на непоносимо горещата ни каравана за бързо хранене.

Отвън опашката от гладни клиенти се вие докдето поглед стига, някои хора започват да се изнервят, да ни подвикват насърчително и да крещят поръчките си. Обедният трафик добавя какофония от двигатели и клаксони по Канал Стрийт, която се смесва с тракането на трамваите. Изведнъж, сякаш от нищото, на ъгъла изниква духов джазов квинтет, който свири заразителна мелодия и кара някои от чакащите на опашка да извадят телефоните си, за да запечатат поредния спомен от това вълшебно място.

Сблъсък на храна, музика, история, страсти, хаос... Мда, чудесно обобщение на природата на Ню Орлиънс. „Нолийнс“, как-

то го наричаме ние, местните. НОЛА*. Градът на полумесеца. Голямото спокойствие. Различни имена за едно и също магическо, единствено по рода си кътче. Мой дом от трийсет и пет години. Столицата на света, ако питате мен. Град, в който може да се случи всичко и нищо *никога* не е каквото изглежда.

Понякога това е хубаво.

Друг път – но в момента не ми се говори по въпроса – е лошо. Много лошо.

– Два черпака, три клатушковци и една ръска! – провиквам се към Марлийн на кулинарния жаргон, който сме си измислили през последните няколко години, откакто въртим заедно „Готвачът убиец“. Работата е тежка. Безкрайна. Изтощителна. Но аз обожавам всяка секунда от нея, обожавам да правя нещо толкова просто, което ми доставя такова удоволствие: да приготвям разкошна храна на приемливи цени за гладни, нетърпеливи хора.

Не мога да си представя по-подходящ съучастник в точно това престъпление от Марлийн, нищо че сме разведени от години.

Вземам шест от натрупаните една върху друга празни картонени кутии и ги подреждам на плота пред себе си, сякаш раздавам карти за покер. Изваждам органична зелена люта чушка халапеньо от найлоновото пликче, подаващо се от задния ми джоб, и я лапам за доза енергия. Необичаен навик, знам, но е по-добър от пороците на много *други* готвачи, повярвайте ми. След което се захващам за работа.

Започвам с „черпаците“. Напълвам две кутии с пареща, току-що свалена от котлона царевична каша със сирене. Върху всяка купчина добавям здравословна – добре де, нездравословна – бучка масло, последвана от пълен черпак *grillades*. Това е гъста каджунска яхния от запечени телешки медальони, лук, чесън, говежди бульон и червено вино.

После идва ред на „клатушковците“. Изсипвам в три картонени кутии щедри порции „мръсен ориз“, чиито зрънца са с цвят

* Комбинация от Ню Орлиънс и Луизиана. – Бел. прев.

ГОТВАЧЪТ

на карамел, благодарение на подправените пилешки дреболии, с които е сготвен. После добавям върху всяка порция по една алигаторска *boudin* от цвърчащата плоча пред мен – сочна пушена наденица от месото на легендарния хищник, господар на делтата на Мисисипи. (Преди години, когато за първи път изпекох такава наденица на Марлийн, тя каза, че е толкова прясна и крехка, че почти очаква да се заклатушка извън чинията. Името остана.)

Накрая правя „ръската“. Пускам няколко навити на спирала парчета тесто в кошницата на фритюрника и я свалям в нагорещеното олио. Щом тестото се запържи до златисто и пухкаво, го прехвърлям в картонената кутия и го поръсвам с пудра захар точно шест пъти. Повечето заведения в Ню Орлиънс сервират подобни *beignets*, които са доста по-популярни сладкиши. Аз обаче винаги съм предпочитал „ръските“, които по принцип се наричат ангелски криле. А и никога не съм бил овца, която сляпо следва стадото, нито тук, нито в другото ми амплоа.

– Готово! – провиквам се и плъзвам шестте кутии с храна към Марлийн.

Тя ги грабва, без да гледа, и слага във всяка салфетки и пластмасови прибори. После ги подава през прозорчето на групичка привлекателни жени, вече на градус въпреки ранния час, всяка с ярка лента през гърдите и тиара на главата. Моминско парти, предполагам, едно от хилядите в града.

– Благодаря, Готвачо убиец – казва една от жените и завърта около пръста си шарения си мънистен гердан. После добавя със свенлив кикот – Определено изглежда... *вкусно*.

Повечето ни клиенти идват заради великолепната храна. Какво да направя, ако някои искат и да пофлиртуват? Истината е, че каквото съм изпотен, оплескан с манджа и вмирисан на олио, вниманието ми допада.

Преди да отвърна обаче, Марлийн отговаря вместо мен – с неприкрито извъртане на очите.

– О, миличка – казва тя с глас, пропит с житейски опит и сарка-

зъм. – Не се подвеждай по деветдесетте килограма мъжественост на Кейлъб. Този мъж е като слънцето. Когато те огрява, е приятно топъл, но ако пробваш да се доближиш, ще те изпепели. Повярвай ми, знам.

Добрата стара Марлийн. Решението да отворим заедно ресторант на колела е едно от най-добрите, които някога съм вземал. Но женитбата ни? Хм, не съвсем.

Тъкмо се готвя да подхвърля на момичетата, че бившата ми жена доста прилича на лимон – наглед сладка, но по душа кисела, – когато нещо друго привлича вниманието ми.

Нещо, което ме смразява въпреки страшната жега в караваната.

В края на пресечката, на капака на черен форд „Експлорър“ с лъскави хромирани джанти са се облегли четирима бели младежи, всичките на по двайсет и няколко. Подават си бутилка алкохол в хартиена торба. Шепнат си. Наблюдават колите. Наблюдават туристите, излезли на сутрешна разходка.

Но най-вече наблюдават мен.

Физиономиите им не са ми познати, за разлика от дрехите. Всеки носи нещо жълто. Кърпа за глава. Шапка. Суитшърт.

Цветът на бандата.

Момчетата са членове на „Войниците от Франклин Авеню“ – разрастваща се банда от квартал „Сейнт Рок“ на повече от десет километра отук. Не съм очаквал да видя някого от тях толкова далеч от собствената им територия. Надявах се, че натоварената сутрешна смяна в караваната ще ме разсея, ще ми помогне да забравя за цялата тази гадост за няколко часа.

Трябваше да се досетя, че ще ме открият.

Особено днес.

– Ей, да не си заспал пак пред печката? – излайва Марлийн и ме връща в реалността. – Искам четири клатушковци, две ръски и три черпака!

Така минава остатъкът от сутринта. Опитвам се да се съсредо-

ГОТВАЧЪТ

точа върху приготвянето на храната. Върху доставянето на удоволствие на клиентите. Върху широките усмивки, които отправям към хубавиците от опашката. Но всеки път, щом надникна през прозореца за сервиране, виждам, че момчетата от бандата не са помръднали. Гледат ме на кръв. Чакаат да направя следващия си ход. Чакаат ме да изляза и да се отдалеча от всички тези потенциални свидетели, наредени пред караваната.

– Тази беше последната – казва Марлийн много минути по-късно, докато последните двама доволни клиенти се отдалечават безгрижно и тротоарът пред караваната опустява. Тя избърсва ръце в престилката си. По нея има лекета в толкова много цветове, че прилича на абстрактна картина.

Аз вече съм развързал своята престилка и съм смъкнал потната черна тениска с логото на „Готвачът убиец“. Намокрям една чиста кърпа и си изтърквам гърдите, корема и ръцете в опит да избърша по-голямата част от потта. После протягам ръка към черния сак, хвърлен в ъгъла. Дърпам ципа и започвам да ровя из него. Марлийн изцъква раздразнено с език.

– Наистина ли няма да останеш и да ми помогнеш да приготвя продуктите за обедния наплив? Скатавка.

– Повярвай ми, Мар, сто пъти повече предпочитам да си остана тук и да се готвя на печката, вместо да ходя по живите въглени, които ме чакат – отвърщам и вадя дезодорант, с който се напръсквам щедро под мишниците. – Дори да се налага да ти търпя мрънкането.

Бившата ми жена се изкисква. В момента просто си разменяме шегички. Истината е, че *наистина* бих предпочел да правя каквото и да е, но не и това, което се налага да направя. И тя също го знае.

– Кейлъб – меко казва Марлийн и слага ръка на голите ми гърди. – Късмет.

– Благодаря – отвърщам. После изваждам от сака сгънатая синя риза и пластмасов бадж, закачен на платнен шнур.

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН И МАКС ДИЛАЛО

На баджа пише: РУНИ, КЕЙЛЪБ ДЖ. – ДЕТЕКТИВ – ПОЛИЦИЯ НЮ ОРЛИЪНС.

Имам и значка. Честна дума. И пистолет.

В момента обаче нито значката, нито пистолетът са в мен.

Дълга история.

Обличам ризата, пъхвам баджа в джоба си и поглеждам за последен път към бандитите на улицата.

За моя изненада, те са си тръгнали.

Би трябвало да изпитвам облекчение, но не е така.

Знам, че ще се върнат, когато и където те преценят.

И няма да се редят на опашка за прочутите ми ястия.

ГЛАВА 2

Излизам от караваната и вдишвам дълбоко от свежия въздух.

Температурата в онази консерва за сардини сигурно е била над четиресет градуса, но тук времето е меко и приятно. Наоколо се разхождат хора по тениски и къси панталони. Палмите по Канал Стрийт се люшкат леко от бриза. Ако питате мен, няма неподходящо време да посетите Ню Орлиънс, но февруари си остава най-подходящото сред подходящите, особено ако идвате от някое замръзнало парче земя като Минесота или Мейн.

Тръгвам на север от караваната и бившата си жена. След няколко крачки чувам зад гърба си метално стържене и дрънчене. Обръщам се и виждам яркожълтото и червеното на старомодния трамвай, който тъкмо забавя на спирката. Ако се затичам, сигурно ще успея да го хвана. Бездруго съм поел в същата посока. Но решавам да не го гоня. Не бързам. Освен това ми се иска да използвам трикилометровата разходка, за да помисля малко.

Едно от нещата, за които ще мисля, е посещението на „Войниците от Франклин Авеню“.

Ето защо продължавам да вървя, да се оглеждам и да се ослушвам. Навсякъде текат трескави приготовления за Карнавала – двете диви седмици преди Марди Гра, който пък е най-великият купон на планетата, поне според собственото ми напълно пристрастно мнение.

Карнавалът започва довчера и вече се усеща във въздуха, вижда се, накъдето и да погледнеш. Собствениците на магазините окачват лилави, зелени и златисти гирлянди, знаменца и други украси по витрините си. По улиците се събират нетърпеливи, развълнувани туристи. Нюорлиънската полиция пък слага делта бариери по ключовите кръстовища из града – големи, бели механични барикади, които отклоняват колите от маршрута на Карнавала и местата, през които ще минават пешеходците. Положението нерядко загрубява, когато Карнавалът се развихри, но редът, законът и сигурността винаги остават на първо място.

В момента мисля за собствената си сигурност.

Не само в едно отношение.

Докато вървя и оглеждам лицата за спотайващи се в сенките момчета от Франклин Авеню, репетирам наум онова, което предстои.

Знам какво видях. Знам, че постъпих правилно. И знам какво искам да кажа.

Защо тогава все още имам чувството, че вървя към бесилото?

Не след дълго свивам наляво по Саут Броуд Авеню. Продължавам напред до Тюлейн – не университета, а булеварда. Пред мен се издига Окръжният наказателен съд, една от най-грозните сгради в този иначе красив град, кошмарна бетонна крепост, оградена с бодлива тел.

След като пресичам Грейвиър Стрийт, пред погледа ми се появява крайната точка, към която съм се запътил. Разделена от улицата с помощта на просторен двор, тази постройка е мястото, в което съм прекарал стотици часове от живота си и където съм участвал в забележителни разследвания. Днес обаче централата на полицията на Ню Орлиънс ми изглежда различна. Странна. Мрачна.

Чудя се дали да вляза през някоя от страничните врати, или през служебния паркинг. И двата варианта ще ми помогнат да избегна вероятността за суматоха.

ГОТВАЧЪТ

Само че така ще изглеждам като човек, който има какво да крие.

Майната му.

Спирам за секунда, за да се овладеея. После закрачвам директно през двора и нагоре по стълбите към главния вход. Както и съм очаквал, там е пълно с репортери. В мига, в който ме виждат, те се спускат към мен като лешояди. По-рано всички наминаха през „Готвачът убиец“, но Марлийн им се разкрещя, че ако не ни оставят на мира, ще им забрани завинаги достъпа до караваната. Свърши работа.

– Детектив Руни! Детектив Руни! – крещят. – Някакви последни думи преди...

– Последни думи ли? – сопвам им се. – Това не е екзекуция. Просто разстрел.

От задната част на сбирщината журналисти се чува вик:

– Вярно ли е, че сте се отказали от правото си на представител от полицейския профсъюз или друг правен защитник?

– Пред вас стои невинен човек – заявявам твърдо.

Почти съм стигнал вътрешните стъклени врати. Почти съм влязъл. Точно поради тази причина скоростта, с която се сипят въпросите, се увеличава до какофония, сякаш журналистите се опитват да ме препънат с думи.

– Какъв развой на събитията очаквате днес, детективе?

– Как ще отговорите на обвиненията, че цялото разследване е за замазване на очите?

– Съжालявате ли за някое от действията си?

– Искате ли да кажете нещо на семейството на жертвата?

Хващам металната брава на вратата и се обръщам към гъстата тъпла репортери, някои от които познавам добре от минали разследвания. Човек би си помислил, че ще проявят някаква деликатност, някаква учтивост, вместо да се присъединят към глутницата, канеща се да ме разкъса.

Но човек би сбъркал.

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН И МАКС ДИЛАЛО

За тях вече съм история. Бизнес и нищо друго. Нищо лично.

Най-сетне репортерите се укротяват и млъкват, насочили камерите и телефоните си, готови да започнат да снимат.

Много неща искам да кажа. На всички.

Но не тук. Не сега.

Кимам на тълпата и влизам вътре с ясното съзнание, че когато най-сетне изляза от тази огромна сграда, с която ме свързват толкова спомени, няма да бъде същият мъж.

Което едновременно ме плаши и въодушевява.

ГЛАВА 3

Обикновено изслушванията пред Борда за разглеждане на случаи с прилагане на сила се провеждат вътрешно, на третия етаж, в задушна конферентна зала, обзаведена със стара овална маса и куп неудобни столове. Знам го, защото през четиринайсетте ми години в управлението съм свидетелствал на три такива изслушвания в полза на колеги.

Но днес, при четвъртото ми появяване пред Борда, звездата съм аз.

Чувството не е особено приятно.

Обикновено тези изслушвания се провеждат при закрити врати освен в случаите, когато управлението иска да даде пример за назидание в опит да подобри общественото мнение за себе си.

Като този път.

Оставят ме да чакам почти двацет минути в коридора пред просторната зала за брифинги, избрана за днешното събитие. Униформеният полицаи, излъчен да играе ролята на пристав по време на изслушването – наглед току-що завършил Академията, с толкова розово, детско лице, че сигурно му искат лична карта в киното, ако филмът е за над осемнайсетгодишни, – ми казва, че членовете на Борда първо трябва да се занимаят с някакви „административни дела“.

– Звучи ми като изсмукано от пръстите – добавя тихо момчето. Очевидно се стареа да се сближи с мен, да се отърка в по-опи-

тен полицај. – Ако питаш мен, Руни, цялата тази работа е изсмукана от пръстите. И всички го знаят. Стрелбата ти беше по-чиста от задника на монахиня.

Подсмивам се от любезност на опита му да се пошегува, но усмивката ми в отговор на изразената подкрепа е искрена. Напълно съм съгласен с хлапето. Всеки случай на стрелба от страна на полицај трябва да се разследва подробно, но това, което ми причинява управлението в момента, е абсурдно. Всичко е заради политиката. Заради пиара.

Но и това е част от професията. Понякога просто ти идва редът да станеш „пример за назидание“ и сега е дошъл моят.

Този факт толкова ме вбесява, че понякога не мога да заспя по цяла нощ. Вместо това лежа и отново и отново прехвърлям случилото се наум: гонитбата, изстрела, последвалите събития.

Всеки път си казвам, че съм постъпил правилно.

Но днес фактите няма да имат значение.

Днес значение ще има как изглеждат нещата отвън.

Най-сетне младият полицај отваря вратата на залата и аз влизам. Зад полирана дървена маса в предната част на помещението са се настанили петима висши офицери от полицейското управление на Ню Орлиънс. По чин варират от лейтенант до голямата клечка, заместник-старши полицейски офицер по полевите операции Чарлс Босет, едър афроамериканец, който отдалеч лъха на авторитет.

Горе в галерията са се нагъчкали двајсетина души. Докато седя на масата, предназначена за мен, оглеждам публиката. Тя е смесица от зяпачи, репортери, няколко колеги от отдела и представители на профсъюза, както и приятелите и близките на покойния Лари Грант.

Именно неговата смърт, предизвикана преди един месец от мен чрез употребата на законно притежавано служебно оръжие – което в момента е заключено в стоманена клетка в дълбините на архива с вещественни доказателства в управлението заедно със

значката ми, – е причината, поради която сме се събрали тук.

– За протокола – започва заместник-суперинтендант Босет със строг глас – детектив Кейлъб Джеймс Руни току-що се присъедини към нас.

– Добър ден – казвам с учтиво кимване.

Босет продължава.

– Продължаваме със случая, при който детективът е използвал смъртоносна сила при изпълнение на служебните си задължения срещу Лорънс Кристофър Грант, двацет и девет годишен, приблизително в 23:43 часа вечерта на 10 януари 2018 – случка, за която всички знаем, че предизвика значителен медиен интерес както в местен, така и в национален мащаб.

Не думай, мисля си. *Точно заради това* управлението организира целия този цирк. Не заради фактите около стрелбата, която беше направо по учебник. Всичко случващо се е опит полицията да си върне частица от общественото уважение след лавината от негативни материали в медиите през последните няколко години.

Държах Грант под око няколко месеца. Беше Войник от Франклин Авеню на средно ниво, както и наркодилър, добре известен на полицията. Но освен това беше и всеотдаен баща, треньор на детския баскетболен отбор, в който играеше малкият му братовчед, и на всичкото отгоре ходеше на вечерно училище в близкия обществен колеж „Делгадо“. Не беше точно обичайната престъпна отрепка.

Аз също не съм точно обичайното ченге. Пробвайте да намерите друг детектив от „Углавни престъпления“, който в свободното си време работи като готвач, носител на няколко награди, в прочутата си каравана за бързо хранене.

Сайтовете и вестниците направо се размазаха от удоволствие. Историята се разчу навсякъде. Заглавията направо се пишеха сами. **ГОТВАЧЪТ УБИЕЦ СТАВА ЧЕНГЕ-УБИЕЦ. ПОЛИЦИЯТА НАТЯСНО СЛЕД ИЗСТРЕЛ НА ДЕТЕКТИВА-ГОТВАЧ. ГРАДЪТ**

КЪМ ПОЛИЦИЯТА: ИЗПЪРЖЕТЕ ГОТВАЧА-ЧЕНГЕ.

Никога не съм се опитвал да скрия двойствения си живот от когото и да било. Нито от хората, нито от шефовете си. „Готвачът убиец“ осигурява храната за полицейския бал три години поред, както и менюто за сватбата на племенницата на прекия ми началник. Разбирам, че правилата за прилагане на сила от полицията в момента се гледат под микроскоп из цялата страна. Точно поради тази причина в рамките на една нощ аз се превърнах в срам за цялото полицейско управление на родния ми град Ню Орлиънс. Превърнах се в пречка. Подкрепата, на която можех да разчитам преди от страна на колегите и висшестоящите, пресъхна за миг.

И ето ни тук.

– Бордът има възможността да прочете официалното ви изявление относно събитията от онази нощ, детективе – казва Босет. – Преди да започнем с въпросите, има ли нещо, което бихте искали да добавите към разказа си? Ако има, направете го сега.

Разказът ми. Все едно съм заподозрян, привикан на разпит!

Каква жалка история. Какво предателство.

Знам обаче, че ако искам да си получа пистолета и значката, нямам друг избор, освен да играя по правилата.

Поемам си дъх с ясното съзнание, че всичко – животът ми, бъдещето ми, двойната ми кариера, дявол го взел, дори вероятността за присъда – зависи от това, което ще кажа сега.

ГЛАВА 4

– Благодаря, сър – отговарям и стисвам подлакътниците на стола си, за да овладее надигашия се гняв. – Заставам зад *разказа* си на сто процента. Но да, има нещо, което бих искал да добавя, преди да започнем.

В залата се спуска пълно мълчание, всички чакат да чуят какво ще каже обвиняемият.

Завъртам се в стола си, за да мога да се обърна към семейство Грант, които са се настанили в края на първия ред. Сред лицата виждам кротката му вдовица Кристъл с подути от плач очи. До нея седи по-малкият брат на Грант, Тай, изкривил лице от ненавист. Не е случайност, че е облечен в бледожълта риза и вратовръзка с цвят на горчица, символи на принадлежността му към бандата от Франклин Авеню. Предупреждение – сякаш ми трябва такова след джипа на улицата от сутринта, – че бандата ме наблюдава.

– Лари Грант може и да е вземал погрешни решения през живота си – казвам кротко. – Като например да продава крек. Или да извади пистолет срещу полицаи. Въпреки това преждевременната му смърт е трагедия и за роднините му, и за града ни. Искрено

се надявам, че споменът за него ще продължи да живее, както и че добрините, които е направил за семейството си и общността ни, ще послужат за вдъхновение на други. Благодаря.

Публиката реагира с приятно изненадан шепот. Дори Кристъл и Тай изглеждат изумени. Не чувствам необходимост да се извинявам на когото и да било, че съм следвал протокола и съм обезвредил опасен престъпник. Но, разбира се, съжалявам за смъртта на човек. Нали и аз съм човек. За жалост, в днешно време рядко се случва полицаи да си го признае публично.

– Много добре, детективе – казва Босет, малко учуден от извлечението ми. Размества някакви хартии пред себе си. – За начало... Бихте ли ни казали, моля, защо решихте да продължите да гоните заподозрения Грант, въпреки че според редица критерии ситуацията е предполагала да *прекратите* преследването, позовавайки се на Раздел 458.3 от Ръководството на полицията на Ню Орлиънс? Сред тях са: били сте разделен от останалата част от отряда си и, както сте информирали диспечера по радиото, не сте знаели точното местонахождение на Грант, както и своето собствено. Правилно ли предавам фактите?

Сега аз съм хванат неподготвен. Босет започва със силен удар. Не очаквах изслушването да е леко, но и не мислех, че ще ме прекара през месомелачката.

– Да, сър – отвръщам. – Но, доколкото си спомням, точната формулировка от Раздел 458.3 гласи, че полицаят трябва да *обмисли възможността* за прекратяване на преследването. Дали ще го направи, или не, е въпрос на личен избор.

Босет се намръщва. И двамата знаем, че съм прав.

– Значи, макар да сте били съвсем сам, в пълен мрак, в непознатата част на града...

Прекъсвам го.

– Всъщност, сър, бях част от отряд, който в продължение на седмица наблюдаваше заподозрения Грант из целия квартал „Сейнт Рок“. Можех да се ориентирам в района. А и през онази

нощ имаше доста светлина от уличните лампи и от дворното осветление на околните къщи. Имаше и пълнолуние.

– Аз искам да задам един въпрос, детектив Руни – обажда се майор Дебора Кац, единствената жена в борда, дребна, с коса, опъната толкова силно назад и вързана на такъв стегнат кок, че изглежда гладка и лъскава като стъкло. – В доклада ви се казва, че сте гонили заподозрения с оръжие в ръка. Кое то също е против правилата на управлението. Смята се, че ако сте извадил оръжието си и го държите в готовност... е по-вероятно да го използвате.

Усмихвам се учтиво на майора.

– Това въпрос ли беше, госпожо?

Тя веднага ми връща удара.

– А имате ли *отговор*, детективе?

– Вярно е, че държах глока си в ръка – защото го бях извадил секунди по-рано. С колегите ми тъкмо бяхме тръгнали към заподозрения и съучастниците му, след като ги видяхме да продават наркотици в запуснат парцел близо до Туро Стрийт. Когато Грант побягна, избрах да не губя и секунда, за да прибера оръжието си. Знаех също и че може да се наложи да го използвам.

Очите на майор Кац видимо се разширяват.

– Значи *признавате*, че сте били склонен да използвате оръжието си?

Стисвам зъби. Търпението ми с това представление на добродетелността започва да се изчерпва.

– Признавам, че бях *подготвен*. Грант беше бияч от Франклин Авеню. Беше известно, че е въоръжен и опасен – което, макар да изглежда, че този факт се е загубил някъде по пътя, се оказва вярно.

Босет се включва.

– Да, като споменахте пистолета, за който се предполага, че е намерен на мястото...

Предполага се? Не може да бъде. Наистина ли ще намекне, че съм го подхвърлил?

– Няколко свидетели ни споделиха, че след стрелбата са ви видели да слагате оръжието в близост до заподозрения – продължава той. – Как ще отговорите?

Това вече минава всички граници. Направо е обидно. Още една мисъл за бъдещето ми започва да настоява за внимание.

– При цялото ми уважение, сър, това е абсурдно – отвръщам, като полагам усилия гласът ми да остане спокоен и равен. – Всички тези свидетели са членове на същата банда като заподозрения. И никой не е показал и една снимка или видеокадр в подкрепа на казаното.

Усещам как се нахъсвам, затова продължавам.

– Нека за момент да поговорим за самото оръжие. – Гласът ми се повишава. – По-рано бях научил от информатор, че според слуховете Грант носи пистолет със златно покритие, правено по поръчка. Информацията е записана в доклада ми два дни преди стрелбата. Именно такова оръжие намерих на мястото на престрелката: позлатен деветмилиметров „Хеклер и Кох“ с гравирани букви: *Л-К-Г*. Същия пистолет, който той насочи към мен, преди аз да изстрелям два куршума по него.

На ръба съм да изгубя самообладание и знам, че трябва да се успокоя, но не мога да се спра. Това не е изслушване. Това е церемония с човешко жертвоприношение, убийство на един добър полицай с цел да се потуши чуждият гняв.

– Нима бордът предполага, че четиресет и осем часа преди стрелбата някак съм проследил позлатения пистолет, гравирани с инициалите на Лари Грант, и съм го пхнал в безжизнената му ръка, без нито един от свидетелите да ме снима или запише на видео... и то само за да оправдая стрелбата си по случаен дилър, когото не съм виждал никога преди?

Оставям въпроса да увисне във въздуха за миг. После завършвам.

– Искам всички да се замислите за това – казвам. – А после искам да помислите за досието ми през последните четиринайсет

ГОТВАЧЪТ

години. Да се замислите кой съм. Какво правя в свободното си време. И да се запитате дали, ако бях просто поредното ченге, целият този цирк изобщо щеше да се случва.

Краткият ми монолог ме оставя без дъх, но същевременно оставя Босет и останалите членове на борда временно онемели. После те започват да шепнат помежду си. След няколко секунди заместник-старши полицейския офицер се прокашля. Мисля, че долавям нотка на угризение в гласа му, когато изрича:

– Детектив Руни, Бордът няма повече въпроси.

Ставам от стола с желанието да усетя триумф, но изпитвам единствено облекчение, че всичко е свършило.

ГЛАВА 5

Излизам от залата с около пет сантиметра по-висок, отколкото бях на влизане, а Тай скача на крака и вика: „Мамка ти, Руни, мъртъв си!“.

Опитвам се да игнорирам шумотевецата, която се разразява след напускането ми, включително как Босет се мъчи да успокои публиката и повишава глас. Игнорирам и опита на ухиления до ушите пристав да чукне юмрук в моя.

Вижте, загинал е човек. И от двете страни на барикадата се вихрят бурни чувства. Пресата пък си умира от удоволствие, защото по случайност обичам храната толкова, колкото и правосъдието. Разбирам всичко това. Наистина. Но нито един от тези фактори не оправдава начина, по който управлението се отнесе с мен. Което, мисля – надявам се, – че заявих достатъчно ясно на изслушването.

Убеден съм, че Бордът ще отсъди как употребата ми на сила е била оправдана. Само че, преди да оповестят окончателното си становище, след което ще ми върнат значката и пистолета, технически погледнато съм в принудителен отпуск.

Макар изслушването да е приключило, има още нещо, което трябва да свърша. За моя изненада, решението се появява, когато излизам от залата и оставям зад гърба си виковете, проклятията и обидите.

Докато прекосявам фойето на сградата на път за асансьори-

те, разменям поздрави с множество офицери, детективи и административни служители. До един се опитват да се държат безгрижно, но виждам, че са малко стреснати от факта, че ме виждат. Всички знаят, че днес е било изслушването ми. Да гледаш как трият сол на главата на колега, никога не е лесно. Чувствам се като заразноболен, от когото всички странят, за да не се разболеят и те.

Качвам се с асансьора на четвъртия етаж, свивам наляво и се насочвам към отдел „Углавни престъпления“. Минавам покрай бюрото си, което обикновено е обсипано с дебели папки и купчини хартия, но днес е зловещо празно, и продължавам към ъгловия кабинет.

В главата ми нахлуват стотици спомени от отдела с вечната му навалица, спомени за дълги дни и още по-дълги нощи, безкрайни телефонни разговори и търсене на информация, разговори със скърбящи роднини и намусени заподозрени, спомени за работа, с която целя да служа и пазя града, който обичам, и неговите жители.

През отворената врата на ъгловия кабинет виждам началника на отдела Брайън Кънингам, който седи зад бюрото си и лае в телефонната слушалка. Този умен, решителен, шкембест, оплешивяващ полицаи на средна възраст ми е шеф от шест години. Добър шеф, при това. Страстта му към разкриването на престъпления и опазването на града може да се мери с моята. В мига, в който Кънингам ме вижда, той затръшва слушалката с трясък и ме подканва да вляза.

– Кейлъб! – провиква се. – Влизай, влизай. Свърши ли вече изслушването? Как мина?

– Можеше и сам да видиш – отвръщам аз. – Щеше да е хубаво шефът ми да присъства и да ми дава кураж.

– Господи, само не започвай с това – казва Кънингам и лапва шепа таблетки против киселини, сякаш са бонбони. – Написах изявление. Говорих с Босет. Но не е редно да присъствам на

изслушването на служител – просто не се прави така. Не е благоприлично. Можеше да навреди вместо да помогне.

Поклащам невярващо глава.

– А знаеш ли какво друго не е благоприлично? Да превърнеш изслушването в цирк. Да пуснеш един от най-добрите си детективи в месомелачката и да го превърнеш в изкупителна жертва само защото си е свършил работата. Този отдел се променя, шефе. Направо ми е трудно да го позная. И новият му вид не ми харесва.

– Знам, знам – отвърща изморено Кънингам. – И на мен не ми харесва. Но нямаме избор, такава е системата. Какво можем да направим?

Обмислям думите му за момент и усещам как в мен кипва нещо – нещо, което е къкрило седмици наред, от нощта на стрелбата насам. Изваждам детективския бадж от джоба си.

– Имам една идея – казвам.

Подхвърлям пластмасовия бадж с връвта към Кънингам, който едва успява да го хване.

– Какво значи това, по дяволите? – пита недоумяващо.

– Глокът и значката вече са при вас – отговарям. – Задръжете си ги.

Ченето на Кънингам увисва, а очите му се разширяват.

– Господи боже, Руни! Чакай малко... ти... Не може да го...

– Мога и го направих – заявявам аз с натезжал глас. – Хубаво беше, шефе, но приключих с глупостите. Махам се.

Обръщам се и излизам, а очите ми се напълват с прах, взел се незначайно откъде.

ГЛАВА 6

След като напуснат професията, повечето от познатите ми полицаи се отдават на голфа. Или на пиенето. Някои си купуват къщичка в Мексиканския залив и се посвещават на риболов и спокоен живот.

Аз ли? Захвърлих униформената риза, нахлузих чиста черна тениска и престилка и се върнах директно на работа.

Марлийн е преместила караваната след обедната смяна и тази вечер „Готвачът убиец“ е паркиран на Елижън Фийлдс Авеню, една от главните улици, минаващи през сърцето на „Марини“ – пъстър квартал, прочут с легендарните си джаз клубове и активния нощен живот. Тази вечер не е изключение. Когато пристигам, тъкмо е започнало да се здрачава, а купонът вече се вихри с пълна сила.

Макар да не изгарям от нетърпение да обсъждам въпроса с Марлийн, се надявам да успея да я дръпна настрана, преди да дойде навалицата за вечеря, и да ѝ кажа какво се е случило. Само че пред караваната вече се е проточила опашка от гладни клиенти чак до следващата пресечка и виждам, че тя е решила да отворим по-рано.

Лапвам няколко люти чушки, скачам вътре и започвам да ѝ помагам.

Следващите четири часа прекарвам в печене на скара на парчета сочно, наkisнато в ром свинско шкембе. Пържа миди и ска-

риди в каджунска панировка. Разбърквам огромна, вдигаща пара тенджера с яхния от червен фасул и пикантна шунка, толкова гъста и лепкава, че се притеснявам да не ми се откачи ръката.

Тази смяна е изтощителна. Безкрайна. Но, както винаги, в същото време е и въодушевяваща. След ден като днешния точно това е разностранното, което ми трябва.

Щом затваряме за през нощта, с Марлийн най-сетне имаме възможност да поговорим. Изтривам потта от челото си и ѝ споделям за изслушването пред борда. За това колко долно са се отнесли с мен. За личния ми разговор с Кънингам. За решението ми да зарежа полицейския пост. Докато говоря, изпитвам цял куп емоции – от тревога до облекчение, точно както когато се случваше всичко, довело до решението ми. Но се опитвам да говоря колкото се може по-безстрастно.

Обикновено приказливата ми бивша съпруга ме изслушва, без да продума. Когато най-сетне свършвам, тя се обръща към мен, присвива очи и пита:

– И какво ще правиш сега?

– Лесна работа – отвърщам. – Каквото виждаш пред себе си. Ще продължа да готвя с *теб*. Мислех да се отдам изцяло на готвенето. Ще ми се да разработя една-две нови рецепти. Да поосвежа менюто. Може би дори...

– Имам предвид *сега* – прекъсва ме Марлийн, с което ме връща на земята. – Плотовете ли ще измиеш, или ще изстържеш тенджерата за гъмбо? Тази каравана няма да се почисти сама, приятелче.

Поклащам глава и избухвам в смях. Марлийн също. Докато бяхме женени, тази жена ме побъркваше. Напоследък обаче е единственият човек, който ми помага да запазя здравия си разум.

– Сериозно, звучи ми като чудесен план – казва тя, когато се захващаме с чистенето. Откъсва няколко листове прозрачно фолио и покрива кофите с предварително подготвени продукти: напълзан чесън, лук, чушки и целина. Аз напръсквам оплесканата с

ГОТВАЧЪТ

храна печка с почистващ препарат и започвам да търкам.

– Особено като се има предвид, че Марди Гра е след няколко дни – продължава тя. – Допълнителната помощ ще ми дойде съвсем навреме. Лудницата ще е пълна.

Това е направо меко казано. Следващите две седмици в Голямото спокойствие ще накарат посрещането на Нова година на Таймс Скуеър в Ню Йорк да изглежда по-кратко от сбирка на клуб по шев и кройка.

– Гордея се с теб, Кейлъб – казва тя. – Знам, че не ти е било лесно да го направиш. Да откажеш компромис със съвестта си. За това се искат топки. И ти ги имаш.

– Е, ти със сигурност знаеш – отговарям с хитра усмивчица. – От личен опит.

Тя се преструва, че ще повърне.

– Ох, не ми напомняй!

Когато прибираме и последната кутия с храна, подреждаме хладилника, избърсваме всяка повърхност и измиваме и подсушаваме всеки съд и прибор, аз изключвам всички лампи и кухненски прибори и щраквам катинара на задните врати на караваната.

Междувременно Марлийн се отправя към купето и сяда зад волана. Запалва двигателя, а караваната изръмжава и потръпва.

– Да те закарам ли до мръсната ергенска дупка, която наричаш дом? – пита ме.

– Не, благодаря – отвръщам. – Нощта е прекрасна. Ще повървя. Ще помисля.

– Това вече ще е нещо ново – казва тя. – Е, добре. До скоро, Готвачо убиец.

Включва на скорост и поема с грохот по Елижън Фийлдс Авеню.

Аз оставам за миг на място, за да попия гледката – хората, музиката, енергията, – след което се обръщам и тръгвам в обратната посока. Тъкмо се готвя да пресека Ройъл Стрийт...

...когато пред мен заковава кола малко преди да ме прегази.

– Ей! – възкликвам и отскачам назад. – Гледай къде...

Едва тогава разпознавам колата. Същият черен ффорд „Експлорър“ с лъскавите хромирани джанти от сутринта.

Шофьорът е мъж с жълта плетена шапка. Човекът до него е облечен в широк жълт потник.

А отзад, все още с жълтата си риза и вратовръзката от изслушването пред борда, седи Тай Грант.

Насочил леден поглед към мен, той оформя пистолет с палеца и показалеца си, след което ме „прострелва“ през отворения прозорец, докато джипът се отдалечава.

Инстинктивно посягам към истинския си пистолет, затъкнат в колана... но него, разбира се, го няма.

Единственото, което мога да направя, е да проследя с очи отдалечаващата се кола, докато не свива зад ъгъла и не изчезва в нощта, отнасяйки един разгневен бандит, който се е закълел да ми отмъсти.

А сега какво?

Поемам си въздух и пресичам улицата, както си бях намислил.

ЗА АВТОРИТЕ

Джеймс Патерсън е лауреат на Литературната награда за изключителни заслуги към американската литературна общност, която се връчва от Националната фондация за книгата. Държи рекорда на Гинес за най-много бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“, а продажбите на творбите му в световен мащаб надвишават 375 милиона екземпляра. Неуморен застъпник на силата на книгите и четенето, Патерсън създава импринт за нови детски книги – „ДЖИМИ Патерсън“, чиято мисия е обобщена от думите му: „Искаме всяко дете, което прочете книга на „ДЖИМИ“, да каже: „Искам и следващата книга, моля“. Дарил е повече от един милион заглавия на ученици и военни и финансира над четиристотин стипендии за допълнително образование на учители в двайсет и четири колежа и университети. Дарил е и няколко милиона книги на независими книжарници и училищни библиотеки. Патерсън инвестира приходите от продажбите на издания с логото на импринта „ДЖИМИ Патерсън“ в инициативи за насърчаване на четенето.

Макс Дилало е романист, драматург и сценарист. Живее в Лос Анджелис.